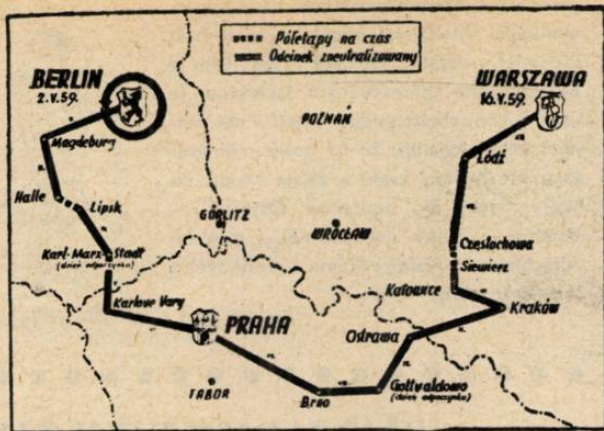


KONEČNĚ PŘESTALA V CYKLISTICE NUDA!

Polský Glas Ludu již uveřejnil mapku budoucího XII. závodu míru – jehož trať povede z Berlína přes Prahu do Varšavy.



Vyprávění o letošním cyklistickém roku bychom musili začít lakonickým konstatováním: Naše družstvo skončilo v Závodu míru na 12. místě; dobrá, říkali jsme si, byli v něm mladí jezdci. Dosud na své soupeře nestačí ani vytrvalostí, ani zkušeností. To však dodalo konečně injekci cyklistickým pracovníkům: přišla takřka celá kopa dobrých závodů, často i velmi náročných, které měly prověřit sílu naší cyklistiky – a mladé jezdce oúkat, zda s nimi můžeme počítat na pozdější mezinárodní úspěchy.

Když se začala objevovat nová jména, vítala je nejprve nedůvěra. Návyky, či

vlastně zlovyky, tak hluboce v naší cyklistice zakořeněné, se nedaly zlomit přes noc. Stále ještě se jezdila smutně proslulá „vyčihovanda“, stále ještě mnoho jezdců spekulovalo, chytřilo tak, aby dojeli s minimálním vynaložením sil, a pak si to „rozdali“ až v závěrečném spurtu. Ale tentokrát už musela „vyčihovanda“ bojovat s nástupem mladých jezdců. Jména Schleiss, Fagala, Heller, Pecina, Janda, Kašpar, Konečný, Vízner i řada dalších takřka ještě donedávna nic ve světě naší cyklistiky neznamenal. S nimi přišla na takřka každý závod větší míra bojovnosti, odvahy. Naše cyklistické závody konečně

přestávaly být nudným divadlem a turistickým výletem...

Vedle řady tradičních závodů – jako např. Západním pohraničím; Košice-Tatry-Košice; XXX. Karlových Var a vedle mistrovských závodů na silnici soustředil na sebe největší pozornost druhý náš největší etapový závod – I. ročník Velké ceny ČSR. Tam odvaha a statečný boj mladých jezdců slavily zatím největší triumf. Nesčetné nástupy, boj Janda-Pecina, trvající až do cílové pásky poslední etapy, poměrně vysoké průměry rychlosti i v těch nejtěžších etapách, statečný boj Kašparův a mnoho jiných příkladů z tohoto nesnadného sedmi etapového závodu vydalo tedy zatím radostné svědectví. Mladí se opravdu „pochlapili“, naučili se statečně bojovat.

Nedávný závod „Kolem Slovenska“ však ještě zarazil každého, kdo by si již chtěl nasazovat růžové brýle. Mladým jezdčům chybí přece jen ještě taktika a přehled ostřílených harcovníků.

Velmi nám pomohla série těžkých závodů, které naši jezdci museli absolvovat. Kladla na ně vysoké nároky, ale přesto v nich obstáli. Neobstojí proto takové nároky, které by chtěly snížit počet tak těžkých závodů (jsou prý nad síly našich jezdců). Nikoliv snížit, ale rozumně rozložit po celou sezónu, tak, aby její závěr vydal desítku našich nejlepších, z nichž se pak sestaví družstvo pro Závod míru – to je jediné rozumné řešení. (zp)



Městečko Merano na trati z Lipska do Karl-Marx-Stadtu skrývá pro začátečníky Závodu míru překvapení: z prudké zatáčky doleva vyvstane před jezdci po dřívějších rovinách náraz strmý kopec...

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

Ilustruje Jos. Lada



1. Ten Balounův lístek dal podnět k veliké náboženské debatě mezi Balounem a Švejkem. Baloun přisahal, že to s tím granátem bylo tak, jak psal. „Baloune, ty seš blbej,“ řekl Švejk v opoziční řeči, „von granát ani vidět není a Rusové ani dvačtyřicítka nemají. Von byl u třetího batáku nějak Bouček z Motola, a to byl člověk náramně zbožnej; von měl na krku medajloněk s kostičkou svatého Ignáce a na srdci měl dotejkanej vobrázek vod samotného arcibiskupa. Von měl na čepici našitý všechny medajloňky,



2. který dostali po cestě vod jeptišek. V poli byl vod začátku, byl v devatenácti gefechtech a nikdá se mu ani to nejmenší nepřitrefilo. Až když šli do posledního gefechtu, tak von ztratil v lese tu čepici a v noci mu někdo ukradl ten dotejkanej vobrázek a notes s penězma; ráno se mu přetřhla ta šňůrka na krku a ta kostička ze svatého Ignáce se mu ztratila; voni pak forikovali, eště ani pořádně neslyšeli střilet, a von ji najednou dostal do ramene. Šel na hilfspiac, tam ho doktor vobvázal a povídá mu:



3. „Vidíte, Boučku, že před kulkou vás to nevochránilo.“ A Bouček mu povídá, že jako vo to všechno přišel. Doktor se zamyslel: „Nic si z toho nedělejte, já vás pošlu do špitálu do Prahy.“ Von ten Bouček zaplakal a povídá: „Kdybych byl věděl, že se se zraněním dostanu domů, byl bych to už dávno zahodil.“ – „Za tohle,“ povídal jeden Polák, který Švejka poslouchal, „nechtě pana kolera zkretní a první šrapnel ať ho rozbije.“ – „Holečku,“ řekl Švejk, „pánbů si nedá vod tebe poroučet, co má se mnou udělat!“



4. Tu si Švejka zavolal nadporučík Lukáš a řekl mu: „Zítra půjdete do Podhorců. Tam vás vykoupej, odvěšívá a dají vám čisté prádlo. Opakuj mi, co jsem řekl.“ – „Poslušně hlásím, že zejtra půjdete do Podhorců. Tam vás vykoupej, vodvěšívá a dostanete čisté prádlo. Já jsem, pane obrlajtnant, nevěděl, že jste jich taky plnej; já myslel, že se drží jen nás sprostěj.“ – Nadporučík utkvěl na Švejkovi kalnými očima: „Pro kristapána, vole, vždyť já vím, že zas něco spleteš. Tak poslouchej, půjdeš do Podhorců, tam se vykoupeš. Pak se oblékneš do čistého prádla.“



5. „Mundúr si vypucuješ, dáš se ostříhat a oholit. Vypucuješ si boty a flintu, jako kdybys šel střílet salvy na Boží tělo! Rozumíš?“ – „Rozumím,“ kývl Švejk hlavou. „Ale nač, prosím, pane obrlajtnant, mám být v takovém richtíku?“ – „Protože,“ říkal slavnostně Lukáš, „protože, ti zejtra v Podhorcích bude následník trůnu Karel připínat dvě stříbrné me-daj-le...“ – „Ježíšmarjá,“ zabreptal Švejk blaženě, „poslušně prosím, abych si směl sednout. Já tu radost nepřežiju. Voni tam snad budou i drůžičky!“



6. „To když sem byl v Budějovicích aktiv, tak tam měl jednou přijet nějaký feldmaršál. Von chtěl mít regiment na execiráku v 11 hodin, aby kluci koukali svěže. Ale obrst nařídil majorům, aby tam regiment stál v deset hodin, a majori, aby to neprohráli, nařídili hejtmanům, že v devět. Tak to šlo dál, až to frajtři vyhnali na plac v půl pátý. Slunce náramně pražilo, takže když pan maršálek přijel, bylo sedm maníků vomdlenejch a do krku jim lili koňak. Jak to viděli vostatní, vomdleli všichni, ale ty už polejvali jen vodou.“